

HỒI THỨ MƯỜI BỐN HÀN PHƯƠNG THOÁT NGỤC

Mày Lộ Vân Phi rút tay lại kịp, vung kiếm lên chém đứt ngay lưỡi đao sát tận cửa, sau đó giật tung cửa xông vào.

Một tên hắc y hán tử còn loay hoay rút thanh đao bị chém đứt khỏi cửa, còn tên khác từ phía bên hữu bổ đao chém xuống vai phải Lộ Vân Phi.

Chàng liền cung kiếm gạt thanh đao đồng thời vung cước đá vào bụng dưới tên hán tử. Tên này “hự” một tiếng bắn tít sang tận bức tường đối diện rũ người xuống.

Tên hán tử nhảy hai bước đến sát tường dí thanh đao đã bị chém đứt tận gần chuôi vào cổ một người đang đứng dựa lưng vào tường.

Người kia y phục rách nát khắp người đầy máu da mặt trắng nhợt lộ ra xen lẫn giữa những vết bầm đen, nửa ống tay áo bên phải bay phất phơ, hai chân bị cùm còn tay trái bị xích vào tường. Vẻ mặt người đó lộ vẻ thống khổ, hai mắt hé mở, thần trí có vẻ nửa mê nửa tỉnh vì bị dí đao vào cổ mà không có phản ứng gì.

Hắc y hán tử hét lên:

- Nếu tiến thêm một bước nữa ta sẽ đâm thủng yết hầu tên họ Hàn ngay.

Tiếng quát run run, thanh đao cụt trong tay cũng run run, xem chừng không phải là người can đảm. Lộ Vân Phi đành dừng lại, mắt đăm đăm nhìn tên hắc y hán tử.

Chàng thâm suy tính:

- Người kia đích thị là Hàn Phương rồi. May tên này cầm thanh đao gãy không đáng sợ, nhưng dù thế, thanh đao dí sát yết hầu chỉ cần chọc nhẹ vào cũng đủ làm Hàn Phương mất mạng...

Chàng không cần quan tâm đến tên hán tử kia vì biết rằng ít nhất sau vài khắc nữa hắn mới cử động được.

Hắc y hán tử thấy Lộ Vân Phi dừng lại quát lên:

- Ra khỏi phòng ngay.

Lộ Vân Phi lạnh giọng đáp:

- Đao ngươi không đấu nổi với kiếm của ta đâu. Trước khi ngươi kịp đâm đao thì đã bị táng mạng bởi mũi kiếm này rồi.

Hắc y hán tử mặt tái xanh.

Lộ Vân Phi thấy đối phương đã nao núng tấn công tiếp:

- Bỏ đao xuống! Ta hứa sẽ tha mạng cho.

Tên hán tử ngập ngừng một lát rồi hỏi:

- Cả đồng bọn của ta nữa chứ?

- Được ta tha cho cả hai.

Tên hán tử tỏ vẻ ranh mãnh:

- Nếu vậy... người hãy tra kiếm vào vỏ trước.

Lộ Vân Phi cười nói:

- Đối với hai người, chẳng cần đến kiếm. Nếu ta có ý giết thì chỉ một chưởng cũng đủ lấy mạng người rồi.

Tuy vậy chàng vẫn tra kiếm vào vỏ rồi lùi lại mấy bước.

Tên hắc y hán tử buông rơi thanh đao, bước đến đui đồng bọn, lăm lét đi ra khỏi phòng. Vừa khỏi cửa đã gấp bước, chỉ lát sau đã không còn thấy hình tích đâu nữa.

Lộ Vân Phi không cần nhìn theo, bước đến trước mặt của Hàn Phương. Hình như tới lúc đó Hàn Phương mới hiểu ra chuyện gì, nhìn Lộ Vân Phi miệng biểu lộ một nụ cười héo hắt.

Lộ Vân Phi thốt lên:

- Thật là một bậc hảo hán.

Hàn Phương khó nhọc đáp:

- Chỉ vì Hàn Phương này mà làm đại hiệp phải vất vả...

Lộ Vân Phi hỏi:

- Ngạo Ngọc Sương đã nói về tại hạ với Hàn huynh?

Hàn Phương gật đầu:

- Phải!

- Trước đây Hàn huynh đã gặp tại hạ rồi hay sao?

Hàn Phương lắc đầu:

- Chưa gặp. Nhưng trừ Kim Bài Sát Thủ Lộ huynh thì còn ai dám vào đây?

- Thật tình thì cũng có một phần may mắn. Nếu không tình cờ lấy được mảnh giấy ở Quách Tường Khê, chỉ sợ tại hạ không biết Hàn huynh bị bắt về đây.

Mặt Hàn Phương chợt tái đi hỏi:

- Quách Tường Khê thế nào?

- Hắn đã bị tại hạ giết rồi.

Hàn Phương kêu lên:

- Ô!...

Có lẽ vết thương do tra tấn mà đau nhói lên.

Lộ Vân Phi nói tiếp:

- Tại hạ biết tin lập tức đến đây, phải dùng hai ngựa mới tới được nhanh như thế. Chỉ sợ bọn Tôn Hạnh Vũ đến trước thì Hàn huynh nguy mất...

Hàn Phương giọng đầy cảm kích:

- Chỉ vì cái thân tàn của Hàn Phương này mà Lộ đại hiệp phải vất vả như thế!

Lộ Vân Phi đưa mắt nhìn Hàn Phương một lúc rồi nói:

- Nhất định Hàn Phương huynh bị chúng tra khảo không ít.

Hàn Phương thở dài nói:

- Chẳng đáng gì.

Lộ Vân Phi dùng chân hất thanh đao gãy lên rồi dùng tay cầm lấy bảo Hàn Phương:

- Hàn huynh hãy tì tay sát vào tường.

Hàn Phương làm theo. Lộ Vân Phi vung đao chém một nhát làm sợi xích đứt phăng, nhưng vẫn còn dính ở cổ tay trái Hàn Phương độ một tấc. Hàn Phương thở hắt một hơi buông tay xuống.

Lộ Vân Phi vung đao bổ xuống hai nhát phá tan chiếc cùm chân cho Hàn Phương rồi nói:

- Trước hết hãy đi khỏi đây đã, sau đó sẽ tìm cách tháo bỏ đoạn xích tay.

Hàn Phương gật đầu rồi duỗi đôi chân bị tê cứng cho đỡ gân cốt.

Lộ Vân Phi hỏi:

- Hàn huynh có thể hành động được không?

Hàn Phương đi mấy bước, ban đầu loạng choạng nhưng sau ổn định dần nói:

- Không thành vấn đề!

Lộ Vân Phi nói:

- Lúc vào tại hạ có để ý thấy trong chuồng ngựa có một chiếc xe và mấy con tuấn mã. Chúng ta dùng cho đỡ phí sức.

- Nếu vậy thì tốt quá.

Rồi hỏi:

- Lộ huynh vào đây có thấy Tôn Hạnh Vũ không?

Lộ Vân Phi ngạc nhiên hỏi:

- Thế nào? Bọn chúng tới đây rồi sao?

Hàn Phương gật đầu:

- Tới rồi. Cả ba tên, trừ Liễu Cô Nguyệt và Quách Tường Khê mới bị Lộ đại hiệp giết chết.

- Tại sao Mã Phương Bình nói bọn chúng còn chưa đến?

- Chỉ e rằng chúng có mưu kế gì...

Lộ Vân Phi ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Tại hạ có cảm giác rằng lần này đến cứu Hàn huynh có gì đó khác thường. Cả Đồng Thường và Mã Phương Bình có vẻ như chưa tận lực phản kháng, điều đó rất đáng ngờ. Không biết động cơ của chúng là gì? Nếu Trung Châu Ngũ Tuyệt đã tới đây tất phải mai phục trong này chờ tại hạ tới chứ? Khi đó chỉ riêng chuyện thoát thân đã khó chứ đừng nói gì đến chuyện cứu Hàn huynh...

Hàn Phương lặng đi một lúc nói:

- Chỉ sợ chúng muốn Lộ huynh cứu tại hạ ra khỏi đây mới bắt đầu hành động.

Lộ Vân Phi chỉ “à” một tiếng.

Hàn Phương tiếp:

- Nếu như vậy, có tại hạ bên cạnh Lộ đại hiệp sẽ vướng tay nên rất khó đối phó. Chỉ sợ cả ba tên đồng thời xuất thủ, Lộ đại hiệp cho dù thân thủ cao tuyệt cũng khó thắng...

- Tại hạ thừa nhận như vậy. Thậm chí không lường được kết quả...

- Vì thế khi ra khỏi phòng này chúng ta chia tay thì hơn.

Lộ Vân Phi kêu lên:

- Làm sao Hàn huynh lại nói thế?

- Lộ huynh cứu tại hạ thoát khỏi xích xiềng đã đủ cảm kích lắm rồi!

Lộ Vân Phi lắc đầu:

- Cứu người thì phải cứu đến nơi đến chốn. Hơn nữa trong điểm còn có rất nhiều cao thủ. Để Hàn huynh ở lại đây một mình thì khác nào nhét thịt vào miệng hổ?

- Nhưng vì tại hạ mà rủi Lộ huynh gặp chuyện gì thì dù chết tại hạ cũng không nhắm mắt được.

Lộ Vân Phi nhíu mày sảng giọng:

- Ta xem Hàn huynh cũng là một bậc hảo hán lớn, làm sao nói giọng đàn bà vậy chứ?

Hàn Phương đành cười gượng không nói nữa.

Lộ Vân Phi tiếp:

- Bọn Tôn Hạnh Vũ có thể bố trí như Hàn huynh nói, nhưng cũng có thể gặp chuyện gì cần kíp nên bỏ đi. Cho dù thế nào đi nữa cũng không lâu nữa chúng ta sẽ có câu trả lời. Lúc đó cứ tùy cơ ứng biến cũng được.

Hàn Phương gật đầu.

Lộ Vân Phi đi trước ra khỏi phòng, chờ cho Hàn Phương theo ra đến tường viện, vừa đưa mắt nhìn quanh để cảnh giới vừa nói:

- Xung quanh Lạc Mã trấn, ba mặt đông tây bắc đều có đường quan đạo thông đến các nơi. Làm sao chúng đón được ta sẽ theo hướng nào?

Hàn Phương chột nói:

- Tại hạ thấy có việc này cần phải bày tỏ với Lộ huynh.

- Xin cứ nói!

- Mới rồi Tôn Hạnh Vũ đến bức cung. Tuy tại hạ cố dấu giếm nhận về mình nhưng chúng vẫn khẳng định rằng thủ phạm giết Liễu Cô Nguyệt không phải là tại hạ.

Lộ Vân Phi chỉ “à” một tiếng.

Hàn Phương thở dài tiếp:

- Chúng cho người theo dõi hành tung tại hạ mấy hôm nay và suy đoán tại hạ muốn đi tìm Ngạo Tiểu Sơn đại hiệp, và thiếu nữ hôm đó chính là Ngạo Ngọc Sương cô nương.

Lộ Vân Phi nhíu mày nói:

- Nhưng dù sao đó mới là suy đoán chứ chưa khẳng định.

Hàn Phương lắc đầu:

- Không phải thế! Có vẻ như chúng rất cầm chắc.

Lộ Vân Phi cười nói:

- Cứ mặc chúng suy đoán thôi!

- Nhưng theo lời chúng thì sẽ quyết tìm đến Ngạo đại hiệp làm rõ chuyện.

Lộ Vân Phi nhíu mày rồi nghĩ ngợi.

Hàn Phương trầm ngâm một lúc rồi tiếp:

- Đối phương tin tức rất linh thông. Nếu cần tìm đến Ngạo cô nương chỉ e không khó.

Đôi mày kiếm của Lộ Vân Phi lại càng nhíu chặt.

Hàn Phương lại tiếp lời:

- Nếu lỡ ba tên ác ma đó tìm được Ngạo Ngọc Sương cô nương, chỉ sợ cô ấy không thể giấu giếm sự thật.

Lộ Vân Phi gật gật đầu.

Hàn Phương lại tiếp:

- Bởi thế tại hạ thấy tốt nhất là Lộ huynh nên đến với Ngạo cô nương.

Lộ Vân Phi lắc đầu:

- Không đến nổi phải cần như thế...

- Tại hạ tin rằng hiện Ngạo cô nương được bố trí ở một nơi hết sức bí mật.

Nhưng tai mắt của Trung Châu Ngũ Tuyệt ở đâu cũng có. Lúc chiều chúng ở đây ra đi vội vã như thế, biết đâu đã tìm được manh mối nào đó...

Lộ Vân Phi chần động trong lòng liền nói:

- Trước hết chúng ta rời khỏi đây đã mọi việc tính sau.

Hai người liền vượt qua tiền viện.

Hàn Phương đề nghị:

- Trước khi vượt ra trấn chúng ta nên tra xét tình hình thế nào đã...

Lộ Vân Phi thấy có lý, cùng Hàn Phương men theo chuồng ngựa xuyên qua khu vườn rậm mọc sát tường thành tới tận góc phố trèo lên mép tường thành có sụp mất một mảng, đưa mắt nhìn ra thị trấn quan sát.

OoO

Phải một nửa canh giờ nữa mới tối thế mà trên đường phố khách thương vốn náo nhiệt trở nên vắng vẻ, thậm chí không có lấy một người.

Gió chiều xào xạc.

Chợt từ đại môn Duyệt lai khách điểm, một con tuấn mã tung vó phóng ra, trên lưng ngựa là một hắc y đại hán ngồi cứng đờ, khăn trùm kín mặt. Tuấn mã cất tiếng hí vang rồi lao băng băng dọc phố.

Đột nhiên từ góc phố, một nhân ảnh lao ra rồi tiếp đó hai ánh chớp tóe lên. Từ xa chỉ nghe “bịch bịch” hai tiếng. Đó là hai nhát gân như tiếp nhau của một chiếc búa khai sơn cực lớn, nhát thứ nhất chém bay đầu ngựa, nhát thứ hai phạt ngang lưng hắc y kỵ mã.

Những vòi máu tóe ra khắp nơi.

Đầu ngựa và thân trên kỵ mã bay ra hai phía, còn thân ngựa và nửa dưới thân người vẫn dính chặt vào nhau theo đà lao tới thêm ba bốn trượng nữa mới đâm sầm vào một bức tường mới ngã xuống.

Cảnh tượng thật hết sức kinh hoàng.

“Quý phủ” Bạch Tùng Phong tay cầm chiếc búa to quá khổ đứng sừng sững ngay giữa phố. Chỉ sau đó một lúc, thêm một kỵ mã khác cũng từ cổng duyệt lai khách điểm phi ra nhưng hướng đối diện với kỵ mã lúc trước.

Trên lưng ngựa vẫn hán tử bận hắc y hoàn toàn tương tự, chỉ khác là vóc dáng chênh lệch nhau chút ít.

Kỵ mã vừa phóng đi được mười mấy trượng thì đột nhiên một đám vân vụ từ góc phố chụp tới úp lên, chớp mắt phát ra những âm thanh rào rào... Cả người lẫn ngựa bị mười mấy mũi tên ám khí đủ loại cắm vào thân, còn phi thêm mấy trượng nữa mới đổ gục.

Một người dáng nho nhã văn phong từ góc phố bước ra hai tay chấp sau lưng chính là Âm Khí Vô Địch Tôn Hạnh Vũ.

Lộ Vân Phi nấp ở góc tường không bỏ sót chi tiết nào thốt lên:

- Quả nhiên chúng đã bắt đầu hành động.

Hàn Phương thở dài nói:

- Đã thế Lộ huynh xin đừng quản đến tại hạ nữa...

Lộ Vân Phi lắc đầu giọng kiên quyết:

- Không! Hàn huynh đừng lo!

Hàn Phương nói:

- Với kinh nghiệm và mục quang của Trung Châu Ngũ Tuyệt, tuy có thể không nhận ra hai người này là điểm tiểu nhị, nhưng phải thấy rõ đó không phải là chúng ta. Thế mà họ vẫn hạ độc thủ tàn bạo như thế, đủ thấy chúng hạ quyết tâm thà giết nhầm còn hơn bỏ sót, quyết không để chúng ta thoát khỏi khách điểm này đâu!

Lộ Vân Phi cười nói:

- Chúng chia nhau giữ ba yếu lộ, tuy bịt chặt mọi con đường thông ra ngoài nhưng cũng vì thế mà lực lượng phân tán.

Hàn Phương bỗng sáng mắt lên nói:

- Đúng thế!

Lộ Vân Phi lại tiếp:

- án ngữ hướng chính diện là Tôn Hạnh Vũ, hướng đông là Bạch Tùng Phong, như vậy tất Đỗ Phi Hùng phải thủ giữ ở hướng chính tây.

Hàn Phương gật đầu.

Lộ Vân Phi lại nói:

- Tôn Hạnh Vũ ám khí rất lợi hại, xung là vô địch thiên hạ. Còn Bạch Tùng Phong với chiếc búa khai sơn nặng trăm cân có thể làm bạt núi. Nếu xét kỹ thì Đỗ Phi Hùng với thanh kiếm là dễ đối phó nhất.

Hàn Phương cười nói:

- Lộ huynh tính toán không sai.

Lộ Vân Phi kết luận:

- Như vậy chúng ta hãy lên xe phóng về hướng tây.

Quyết định xong hai người quay trở về chuồng ngựa. ở đó đã có sẵn một chiếc xe song mã, Lộ Vân Phi chọn hai con ngựa tốt, thắng yên cương vào rất nhanh rồi lên tiếng giục:

- Hàn huynh mau lên xe đi.

Hàn Phương liền nhảy lên ngồi bên cạnh ghế xà ích.

Lộ Vân Phi giật cương ra roi, hai con ngựa lập tức tung vó đưa chiếc kiệu phóng nhanh ra cửa khách điếm, rẽ lên hướng tây.

Quý Phủ Bạch Tùng Phong tay vẫn cầm chiếc búa cực lớn giữa phố phía đông, thấy vậy liền quát vang như sấm:

- Chạy đi đâu?

Nghe tiếng quát Tôn Hạnh Vũ cũng từ phía bắc ập tới.

Lộ Vân Phi ra roi thúc ngựa phóng như bay.

Từ góc phố, Đỗ Phi Hùng lao ra quát to một tiếng, kiếm quang lóe lên nhằm một con ngựa chém xuống. Nhưng kiếm mới ra chiêu được nửa chừng thì một ánh kiếm khác cũng lóe lên. “Coong “ một tiếng, thanh trường kiếm của Đỗ Phi Hùng bị đánh bạt đi.

Đỗ Phi Hùng không khỏi kinh tâm buộc miệng thốt lên:

- Giỏi lắm! Quả nhiên Kim Bài Sát Thủ danh bất hư truyền!

Xưa nay hần vẫn tự ngạo kiếm thuật siêu quần, không tính hạng tầm thường, chỉ riêng cao thủ nhất lưu gục dưới kiếm Đỗ Phi Hùng ít ra cũng hai ba chục người thế mà chưa từng buông lời thán phục trước đối thủ nào. Vừa qua chỉ là một chiêu kiếm phổ thông, vì thế lời khen không phải dành cho kiếm thuật mà đối với người – Lộ Vân Phi!

Chàng vừa chán lui trường kiếm của Đỗ Phi Hùng, tiếp tục tấn công ba kiếm nữa. Ba kiếm tới nửa chừng hóa thành hai mươi một kiếm. Đỗ Phi Hùng phải dốc toàn lực đối phó với hai mươi một kiếm, vừa hoá giải xong thì hai chiếc xe ngựa cũng vừa phóng chạy qua.

Hắn đang định truy theo thì chợt thấy trước mặt mát lạnh, cúi đầu nhìn xuống đã thấy ngực áo rách một lỗ, bất giác mặt tái nhợt:

- Giỏi lắm!

Lại thêm một lời khen nữa, Đỗ Phi Hùng không còn lòng dạ nào đuổi theo nữa đành lui về, nhìn lên thì Lộ Vân Phi đã lướt đi tới bảy tám trượng.

Lộ Vân Phi nhún mình nhảy thêm ba bước đã phóng vào ghế xà ích như trước, cầm lấy cương ngựa từ tay trái của Hàn Phương. Họ đã thỏa thuận từ trước, khi gặp địch nhân Lộ Vân Phi sẽ đối phó, tạm giao cương cho Hàn Phương điều khiển ngựa.

Hàn Phương chỉ còn tay trái lại bị Thiên Môn còn đánh nát vẫn hoàn thành nhiệm vụ điều khiển cỗ xe, phải coi đó là kỳ tích.

Xe ngựa vẫn tiếp tục tiến lên.

Hàn Phương trao dây cương cho Lộ Vân Phi rồi hỏi:

- Thế nào?

Lộ Vân Phi đáp:

- Trừ trường hợp phía trước có người ngăn cản, nếu không chúng khó lòng đuổi kịp.

Hàn Phương bấy giờ nét mặt mới tạm giãn ra, thở phào nói:

- Ngoài Trung Châu Ngũ Tuyệt, có ai còn có thể ngăn cản được Lộ huynh nữa?

Lộ Vân Phi vẫn chưa hoàn toàn yên tâm:

- Nhưng muốn thoát khỏi sự truy kích của chúng cũng không phải chuyện dễ dàng!

Hàn Phương hỏi:

- Bây giờ chúng ta đến thẳng chỗ của Ngạo cô nương hay sao?

- Có lẽ buộc phải thế!

- Vì sao?

Lộ Vân Phi cắn môi nói:

- Có thể khi chúng truy kích chúng ta, chúng cũng cho người ráo riết truy lùng cô ấy. Phải đề phòng trường hợp xấu nhất.

Hàn Phương khẽ gật đầu.

Lộ Vân Phi tiếp:

- Trước sau gì chúng ta cũng phải một lần giải quyết cho xong vụ này.

Hàn Phương chợt tỏ ra lo lắng:

- Nhưng chỉ sợ một mình Lộ huynh...

- Khi chúng ta đến đó chỉ sợ phụ thân của Ngạo Sương là Ngạo Tiểu Sơn đã có ở đó rồi.

Hàn Phương bỗng trầm mặc không nói.

Lộ Vân Phi quát to một tiếng, ra roi cho đôi ngựa phóng như bay nhằm quan lộ phía tây thẳng tiến.

OoO

Chiếc xe ngựa rong ruổi đường trường suốt hai ngày.

Chiều ngày thứ ba Lộ Vân Phi và Hàn Phương vẫn lặn lội trên đường.

Không những phải thay ngựa nhiều lần mà Lộ Vân Phi cũng thay đổi luôn cả xe kiệu. Bấy giờ cả Lộ Vân Phi và Hàn Phương không ai còn phải đánh xe nữa mà đã có người xà ích riêng, đó là chủ nhân chiếc xe song mã họ mới thuê.

Hai người ngồi trong kiệu xe nghỉ ngơi.

Mặt trời sắp khuất núi, trên quan đạo giữa vùng núi non này ngoài chiếc xe ngựa không thấy bóng hành nhân nào.

Đột nhiên phía trước có bụi đường bốc lên và không lâu đã trông rõ một kỵ mã phóng về phía xe ngựa. Khoảng cách song phương gần lại rất nhanh.

Lộ Vân Phi nhìn qua cửa sổ phía trước thấy kỵ sỹ là một trung niên hán tử bận bạch y, lưng đeo trường kiếm hiển nhiên là người trong giang hồ.

Lộ Vân Phi chợt vén rèm kiệu lên kêu to:

- Kim Kiệt! Kim tiêu sư!

Bạch y hán tử vội vàng ghì cương con ngựa dừng phát lại hý vang.

Hán tử cất giọng hỏi:

- Ai gọi Kim Kiệt đó?

Lời chưa dứt, hán tử đã trông thấy Lộ Vân Phi thò mặt ra khỏi rèm kiệu, mặt lộ vẻ mừng rỡ, vội vã quay ngựa đi sóng đôi với chiếc xe.

Lộ Vân Phi bảo phu xe dừng lại.

Bạch y hán tử cũng ghìm ngựa, cười to nói:

- Tiểu đệ đang định đi tìm Lộ huynh, may gặp được ở đây thật tốt quá!

Lộ Vân Phi vội hỏi:

- Có phải Ngạo Ngọc Sương cô nương xảy ra chuyện gì không?

Kim Kiệt lắc đầu:

- Lộ huynh đừng lo, Ngạo cô nương vẫn yên ổn trong tiêu cục.

- Vậy Kim huynh tìm tại hạ có việc gì?

- Để báo cho Lộ huynh biết rằng trưa nay Ngạo đại hiệp và Lỗ hiệp nữ đã tới tiêu cục!

Lộ Vân Phi cả mừng nói:

- Tốt quá! Họ tới vừa đúng lúc!

Kim Kiệt gật đầu:

- Vì thế tổng tiêu đầu mới sai tiểu đệ lập tức đi tìm Lộ huynh về.

- Thật may vừa gặp được dọc đường.

- Phải, nếu tiểu đệ rẽ qua đường khác thì phiền...

Lộ Vân Phi nói thêm:

- Nếu Kim huynh tới thẳng Cát Tường khách điểm chỉ e không gặp...

Kim Kiệt ngạc nhiên hỏi:

- Thế nào? Chẳng lẽ Trung Châu Ngũ Tuyệt đã tới Đông Bình trấn hay sao?

Lộ Vân Phi gật đầu:

- Đúng thế, may chỉ mình thân quyền Quách Tường Khê thôi!

- Thân Quyền Quách Tường Khê?

- Chính thế, quyền thuật của người này phải thừa nhận đã đạt tới mức xuất thần nhập hóa.

- Chẳng lẽ Lộ huynh đã giao thủ với hắn?

Lộ Vân Phi cười nói:

- Có thể mới biết quyền thuật của Quách Tường Khê thế nào chứ?

- Chắc rằng Quách Tường Khê đã bại vong ở Cát Tường khách điểm rồi!

- Sao Kim huynh biết?

- Tiểu đệ chỉ đoán thôi. Bởi vì nếu Quách Tường Khê thắng chỉ e Lộ huynh đã ỉu xiu đi rồi.

Lộ Vân Phi cười to nói:

- Cho dù bị đánh bại nhưng thoát thân được thì có gì mà phải ỉu xiu đâu?

Kim Kiệt lắc đầu:

- Tiểu đệ không tin Quách Tường Khê có bản lĩnh đó.

Lộ Vân Phi trầm giọng:

- Thật ra giết được hắn không phải là chuyện dễ dàng...

Rồi chợt nói:

- Nào Kim huynh, tại hạ sẽ giới thiệu một vị bằng hữu.

Kim Kiệt nhú mày hỏi:

- Ai vậy?

- Hàn Phương trong Hoàng Tây Song Nghĩa...

Kim Kiệt nói:

- à ... thế thì không cần!
- Chẳng lẽ hai vị biết nhau rồi sao?

Kim Kiệt gật đầu:

- Chính thế. Ba năm trước trong một cuộc bảo tiêu. Đó là chuyến tiêu rất quan trọng và bí mật, không ngờ tin tức tiết lộ nếu không được hai vị Hoảng Tây Song Nghĩa cứu giúp thì tại hạ đã táng cốt ở hoang sơn từ lâu.

Kim Kiệt nói xong xuống ngựa, cao giọng gọi vào xe:

- Hàn huynh, còn nhớ tiểu đệ Kim Kiệt không?

Đột nhiên Lộ Vân Phi quát to:

- Cảnh thận!

Dứt lời thân ảnh lao ra cửa sổ.

oOo

Nghे tiếng quát, Kim Kiệt mới phát hiện ra sau lưng có tiếng gió vợi nhảy tránh sang bên.

Chỉ nghe vút vút ba tiếng, Kim Kiệt bỗng cảm thấy lưng nhói lên đổ nhào xuống đất. Trên lưng Kim Kiệt cảm sờ sờ ba mũi tên chỉ dài độ gang tay.

Cửa sau xe kiệu bật mở, Hàn Phương nhảy xuống dùng tay trái duy nhất dìu Kim Kiệt lên hốt hoảng lay gọi:

- Kim huynh! Có sao không?

Kim Kiệt gượng dậy nhìn vào mặt Hàn Phương, chột kêu lên thảng thốt:

- Người...

Nhưng chỉ kêu được một tiếng không biết định nói gì đã xỉu đi!

Vút vút vút!

Lại một loạt tên nữa bay tới. Ba mũi tên bay thành hình chữ phẩm tốc độ nhanh hiếm thấy.

Lộ Vân Phi đã rút kiếm khỏi bao, kiếm quang vừa hiện ba mũi tên đã bị chém đứt đôi rơi lả tả, nhưng mũi kiếm cũng bị tên cắm trúng thành những đốm trắng, đủ biết mũi tên có tiềm lực kinh nhân.

Ai có khả năng phóng những mũi tên nhỏ đó?

Lộ Vân Phi phóng ánh mắt về phía xuất phát những mũi tên, lập tức nhìn thấy Tôn Hạnh Vũ, Bạch Tùng Phong và Đỗ Phi Hùng ngoài ra còn có hai tên Cầu Hồn Tứ Quỷ Đồng Thường và Mã Phương Bình nữa.

Cả năm người đều cưỡi ngựa đứng thành hình chữ nhất trên một đỉnh đồi. Tôn Hạnh Vũ tay trái cầm cung, tay phải kẹp ba mũi tên. Hắn lại giương cung lên.

Lộ Vân Phi trong lòng chấn động.

Tôn Hạnh Vũ ám khí vô địch, ngay cả việc sử dụng cung tên cũng khó có ai đương nổi. Ba mũi tên lại bay ra liên tiếp xuyên vun vút vào khoảng không, tiếp theo hần hủ dài một tiếng khoát tay, cả năm con ngựa lập tức tràn xuống núi.

Lộ Vân Phi quát to:

- Lên xe!

Chưa dứt lời ba mũi tên đã bay tới.

Lộ Vân Phi múa kiếm gạt, ba mũi tên lập tức bị đứt thành sáu đoạn, đồng thời thân ảnh cũng lao vút lên trần xe. Hàn Phương cũng ôm Kim Kiệt chạy vào kiệu.

Lộ Vân Phi ra lệnh cho phu xe:

- Giục ngựa!

Phu xe lập tức giật cương ra roi, hai con ngựa hí vang rồi tung vó.

Lại ba mũi tên khác lao tới. Lộ Vân Phi nhào người dùng kiếm gạt được hai mũi tên, còn một mũi bay vút vào cửa xe còn chưa kịp đóng.

Phập!

Hình như tiếng mũi tên cắm vào thân người.

Lộ Vân Phi hốt hoảng hỏi vào xe:

- Hàn huynh, có sao không?

Tiếng Hàn Phương trả lời:

- Không sao...

Lộ Vân Phi lại hỏi:

- Kim Kiệt thế nào?

- Kim ca bị trúng tên... đã tuyệt khí!

Lộ Vân Phi buông tiếng thở dài... Còn biết làm gì được nữa?

Lại ba mũi tên nữa bay tới.

Ba mũi, lại tiếp ba mũi nữa... lại ba mũi khác... cách nhau chỉ một quãng ngắn. Cả bảy mũi tên.

Lộ Vân Phi kinh tâm táng mật. Cứ theo đà này thì nếu người không trúng thương tức ngựa cũng trúng phải tên...

Chàng liền ép mình xuống xe tránh loạt tên bay qua đầu rồi nhón tay bắt lấy một mũi tên nhằm trúng đích phóng ngược lại.

Tuy thế ném không mạnh bằng thế bắn cung nhưng ngược hướng ngựa đang phi vun vút nên tốc độ tương đối giữa mũi tên với đoàn kỵ mã cũng kinh nhân.

Mũi tên không nhắm vào người mà nhắm vào con ngựa đầu tiên Tôn Hạnh Vũ đang cười. Khi Tôn Hạnh Vũ phát hiện ra điều đó, giục ngựa tránh thì đã không kịp nữa.

Phập một tiếng, tên trúng ngay vào mắt trái con ngựa làm nó đau quá lồng lên lao vào con ngựa phía sau Bạch Tùng Phong đang lao tới. Cả hai con tuấn mã cùng ngã lăn kên xuống.

Đỗ Phi Hùng vội giật cương cho con ngựa mình nhảy sang bên, chỉ chút nữa là chồm lên hai kỵ mã.

Tôn Hạnh Vũ hừ một tiếng, rút người ra khỏi yên. Còn Bạch Tùng Phong chém một búa đứt đôi cả bộ yên rồi nhảy phắt ra.

Đổng Thường và Mã Phương Bình giật cương kịp dừng ngựa lại.

Đỗ Phi Hùng nhảy xuống ngựa lo lắng hỏi:

- Đại ca và tam ca không bị thương chứ?

Cả hai hậm hực đáp:

- Không!

Tôn Hạnh Vũ mặt tái xanh, nhìn chiếc xe ngựa xa tít phía trước, nghiến răng nói:

- Kim Bài Sát Thủ Lộ Vân Phi thật lợi hại. Quả nhiên danh bất hư truyền!

Bạch Tùng Phong hỏi:

- Có đuổi theo nữa không?

Tôn Hạnh Vũ lắc đầu:

- Không kịp nữa đâu, kỳ thực chúng ta chẳng cần vội làm gì!

Đỗ Phi Hùng tiếp lời:

- Đúng thế! Dù chúng tới đâu cũng đừng mong thoát khỏi chúng ta!

Tôn Hạnh Vũ trầm ngâm nói:

- Theo ta phỏng đoán thì có lẽ chúng sắp tới nơi rồi.

Rồi quang sang Đổng Thường:

- Phía trước là nơi nào?

Tên lão đại của Cầu Hôn Tứ Quỷ đáp:

- Bẩm... đi thêm bốn dặm nữa là một tiểu trấn. Thuộc hạ không nhớ kỹ nhưng hình như gọi là Đào Hoa trấn.

Tôn Hạnh Vũ lại hỏi:

- Sau Đào Hoa trấn là địa phương nào?

Đổng Thường đáp:

- Tiếp theo là thành Từ Châu.

- ở thành Từ Châu chúng ta có người không?

- Dạ có!

Tôn Hạnh Vũ ra lệnh:

- Thả bỏ câu chuyện tin giám sát Lộ Vân Phi và Hàn Phương.

Đổng Thường cúi đầu lĩnh mệnh.

Tôn Hạnh Vũ giục:

- Mau thi hành đi!

Đổng Thường vội vàng xuống ngựa cởi lồng chim buộc sau yên mới bắt ra một con bồ câu thì Tôn Hạnh Vũ lại hỏi:

- ở Đào Hoa trấn có xe ngựa chứ?

Đổng Thường đáp:

- Chắc có!

Đỗ Phi Hùng góp lời:

- Cho dù không thì chúng ta cũng có thể ghép mấy con làm một chiếc xe.

Bạch Tùng Phong lấy làm lạ hỏi:

- Cưỡi ngựa không tốt hơn sao?

Tôn Hạnh Vũ đáp:

- Không được! Bởi vì chúng ta đã phi ngựa mấy hôm, lại sắp bắt đầu hành động phải có thời gian nghỉ ngơi.

Vừa lúc đó sau lưng chúng có tiếng cánh vỗ cánh. Đổng Thường vừa thả hai con bồ câu mang theo mật lệnh bay vút đi chốc lát đã biến vào nền trời.

oOo